

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/9/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0020010159
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Michalanský
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:0020010159.3

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Michalanského, sudcov JUDr. Miroslava Osifa a JUDr. Miroslava Baňackého v trestnej veci proti obžalovanému I. Z. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaného a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Michalovce sp. zn. 3T/31/2020 zo dňa 13. 10. 2020, na verejnom zasadnutí konanom v Košiciach dňa 14. decembra 2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie prokurátora a odvolanie obžalovaného I. Z..

odôvodnenie:

Okresný súd Michalovce rozsudkom sp. zn. 3T/31/2020 zo dňa 13. 10. 2020 uznal obžalovaného vinným pre skutok kvalifikovaný ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zák., ktorých sa mal dopustiť tak, že

dňa 13.8.2019 v čase okolo 22.15 h v priestoroch bufetu Kartágo na rekreačnom stredisku Kamenec na Zemplínskej Šírave, okr. Michalovce fyzicky napadol Y. G. tým spôsobom, že ho najprv udrel s tanierom po hlave, potom ho opakovane udieral päťami a kopal nohami do oblasti hlavy a celého tela a následne ho opäť udrel s tanierom po hlave, čím poškodenému Y. G. podľa znaleckého posudku spôsobil zranenia pomliaždenie mäkkých tkanív v ľavej okoloočnicovej oblasti s krvnou podliatinou okolo ľavého oka, trieštivú zlomeninu nosových kostí s posunutím úlomkov, viacpočetné rezné rany na nose, čele a v pravej temennej oblasti, pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy v temennej oblasti, otras mozgu ľahkého stupňa, reznú ranu v oblasti laktovej jamky pravej ruky, roztrhnutie (perforáciu) blany ľavého bubienka a pomliaždenie stehna s krvnou podliatinou s dobou liečenia a práceneschopnosti v trvaní 21 dní.

Súd mu za to uložil podľa § 364 ods. 2 Tr. zák. za použitia § 38 ods. 4 Tr. zák., § 36 písm. l/, Tr. zák., § 37 písm. h/, m/ Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., § 51 ods. 1, 2 Tr. zák. súd výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní 5 rokov za súčasného uloženia probačného dohľadu nad správaním sa obžalovaného počas skúšobnej doby.

Podľa § 51 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. súd uložil obžalovanému primerané obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok počas skúšobnej doby.

Podľa § 51 ods. 4 písm. d/, f/, j/ Tr. zák. uložil obžalovanému aj primerané povinnosti spočívajúce v príkaze:

- nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu,
- osobne sa ospravedlniť poškodenému Y. G., nar. X.X.XXXX, bytom O. nad J. č. XX, prechodne bytom P. nad D., ul. S. č. XXX/X

- podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii, resp. zúčastniť sa na psychologickom poradenstve zameraného na predchádzanie páchania trestnej činnosti, tlmenia agresivity a násilia u páchatel'ov trestnej činnosti.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť spôsobenú škodu Všeobecnej zdravotnej poisťovni, so sídlom Panónska cesta 2, 851 04 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 35 937 874 vo výške 170,84 € a Sociálnej poisťovni a.s. Bratislava, so sídlom ul. 29. augusta č. 9 a 10, 813 63 Bratislava vo výške 5,60 €.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie obžalovaný a prokurátor.

Obžalovaný v písomných dôvodoch odvolania prostredníctvom svojho obhajcu uviedol, že odvolanie proti napadnutému rozsudku súdu prvého stupňa podáva do výroku o uložení trestu a výrokov s tým súvisiacich. Nesprávnosť napadnutého rozsudku o uložení trestu vidí v tom, že súd prvého stupňa mu uložil neprimerane prísny trest odňatia slobody vo výmere troch rokov aj keď s podmieneným odkladom a uložil mu neprimerane prísne obmedzenia a povinnosti v súvislosti s výkonom probačného dohľadu nad jeho správaním počas skúšobnej doby. Takto uložený trest je v rozpore so zásadami pre ukladanie trestov, ktoré sú uvedené v § 34 Tr. zák. Taktiež súd nemal prihliadnuť v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zák. na priťažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 písm. m/ Tr. zák., pretože jeho predchádzajúce odsúdenie je iného charakteru spred viacerých rokov a preto použitie ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zák. je pre neho neprimerane prísne.

V písomnom zdôvodnení odvolania ďalej uviedol, že namieta neprimeranosť uložených povinností a obmedzení z pohľadu sledovaného účelu. Namieta dôvodnosť uloženej povinnosti podrobiť sa podľa § 51 ods. 4 písm. j/ Tr. zák. (správne podľa § 51 ods. 4 písm. i/) v skúšobnej dobe psychoterapii, resp. zúčastniť sa na psychologickom poradenstve zameraného na predchádzanie páchania trestnej činnosti, tlmenia agresivity a násilia u páchatel'ov trestnej činnosti. Z pohľadu účelu uloženia takej povinnosti nie je z napadnutého rozsudku zrejme z akého dôvodu by sa mal zúčastniť na psychologickom poradenstve, pretože z jeho strany nebol preukázaný úmysel a motív spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví poškodenému, pretože obaja sú dlhoroční kamaráti a navzájom sa poznajú. Aj v čase spáchania skutku sedeli za jedným stolom a pili. Konflikt, ktorý tvorí základ skutku bol zrejme skratovým konaním a jeho dôvod v priebehu tohto konania nebol skúmaný a ani objasnený, a preto podľa jeho názoru nie je účelné, aby sa podroboval psychoterapii, resp. psychologickému poradenstvu. Taktiež namieta dôvodnosť uloženia obmedzenia spočívajúceho v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok počas skúšobnej doby tak, ako bolo uložené podľa § 51 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. Pre uloženie takéhoto obmedzenia neboli splnené podmienky. V konaní nebolo preukázané, aby bol závislý na alkohole alebo iných návykových látkach - drogách. Taktiež nebolo preukázané, aby výlučne vplyv alkoholu, ktorý požil, súvisel s jeho konaním, pretože dôvod roztržky, ktorá nastala a hádky, ktorá predchádzala jeho útoku nebol predmetom dokazovania a teda sa neobjasnil. Jeho obrana, že alkoholické nápoje požíva len príležitostne vyvrátená nebola. Uloženie takejto povinnosti ho neprimerane obmedzuje a podľa jeho názoru nemá priamu súvislosť so spáchanou trestnou činnosťou. V trestnom konaní nebolo preukázané, aby bol závislý na alkohole a aby bolo potrebné mu požívanie alkoholu zakázať.

Z uvedených dôvodov žiada odvolací súd, aby napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti o uložení trestu zrušil a vo veci sám rozhodol tak, že mu uloží podľa § 56 ods. 1, 2 Tr. zák. peňažný trest vo výške podľa úvahy odvolacieho súdu.

Prokurátor v písomných dôvodoch odvolania uviedol, že okresný súd v konaní predchádzajúcom napadnutému rozsudku mal vykonať aj dokazovanie spočívajúce v prehratí zabezpečeného videozáznamu, ku ktorému súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že absentuje akákoľvek písomná dokumentácia, z ktorej by bolo zrejme, kto a kedy záznam vyhotovil, na akom zariadení, či tento bol nejakým spôsobom upravovaný a akým spôsobom bol zachytený na CD nosiči a z týchto dôvodov preto nepovažuje tento dôkaz za získaný v súlade so zákonom a procesne spôsobilým. V spisovom materiáli sú obsiahnuté aj výpovede svedka X. E. zo dňa 16.09.2019 (č.l. 126) a zo dňa 17.01.2020 (č.l. 130), kde menovaný svedok uviedol, že tesne po predmetnom incidente natočil na mobil video, kde zachytil Y. (poškodeného G.), ako vyzeral po bitke a to na jeho požiadanie a toto video mu aj zaslal. Svedok vo svojom výsluchu ďalej uviedol, že prvé video, na ktorom je zachytený samotný incident nerobil on, ale dostal ho od jemu neznámeho zákazníka, pričom aj toto video preposlal poškodenému

a zároveň tieto videá poskytol aj polícii pre účely vyšetrovania. Oba videozáznamy tak boli vyhotovené svojpomocne v súlade s ustanovením § 6 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak hrozí neoprávnený zásah do práva bezprostredne, môže ten, kto je takto ohrozený, primeraným spôsobom zásah sám odvrátiť. Súčasťou svojpomoci je nielen možnosť bezprostredne sa brániť proti konaniu útočníka, ktoré bezprostredne hrozí, resp. pri ktorom už neoprávnený zásah nastal, ale aj možnosť brániaceho sa, si tento svoj postup zadokumentovať. Poukázal na ustanovenie § 85 ods. 2 Tr. poriadku a uviedol, že v danom prípade ide o zaznamenanie nahrávky iným nestotožneným svedkom, ktorý si nahral predmetný incident a túto nahrávku vzápätí poskytol menovanému svedkovi. V tomto prípade síce ide o konanie, ktoré je formálne v rozpore s ustanovením § 12 Občianskeho zákonníka, avšak zároveň ide o konanie, ktoré sa materiálne blížilo k zadržaniu podozrivej osoby zo strany inej osoby a preto takýto dôkaz by mal byť prípustný v trestnom konaní. Pokiaľ totiž ustanovenie § 85 ods. 2 Tr. poriadku umožňuje obmedzenie osobnej slobody podozrivej osoby pristihnutej na mieste činu, či bezprostredne po ňom akejkolvek osobe, potom by malo byť prípustné aj konanie, ktorým príde k zaznamenaniu podozrivého a jeho konania aj prostredníctvom technického zariadenia, čo je menej závažný zásah voči podozrivému, ako jeho fyzické obmedzenie na osobnej slobode. Pripustením tohto dôkazu a po jeho oboznámení by si tak súd mohol urobiť lepší celkový obraz o skutkovom deji a o priebehu skutkových okolností a ich dynamického deja a získať tak ďalšie poznatky k predmetnej trestnej veci, ktoré v spojení s ďalšími dôkazmi, najmä znaleckým posudkom, by mohli viesť k iným skutkovým zisteniam a následne aj inej hmotnoprávnej kvalifikácii konania obžalovaného.

Poukázal aj na závery znaleckého posudku č. 92/2019 vypracovaného znalcom MUDr. D. Z., CSc., v ktorom znalec uviedol, že pri pôsobení násilia opísaného bližšie v znaleckom posudku sa sila prenáša i na vnútrolebkové štruktúry a teda bol ohrozený aj mozog poškodeného, čo je životne dôležitý orgán a mohlo tak dôjsť k pomliaždeniu mozgu a pri neliečení opuchu mozgu hrozí také poškodenie mozgu, ktoré môže tiež ohroziť i život poraneného. V prípade poškodeného tak následkom pôsobenia úderu tvrdého predmetu na oblasť hlavy, ale aj kopnutím do tváre, bol ohrozený životne dôležitý orgán ľudského tela a to mozog.

Má zato, že súd v odôvodnení svojho rozhodnutia síce uviedol svoje právne úvahy, na základe ktorých nepovažoval uvedený útok za útok smerujúci voči životne dôležitému orgánu, pri tomto hodnotení však vychádzal z dôkaznej situácie bez zohľadnenia a oboznámenia sa s videozáznamom, po vzhliadnutí ktorého by tak mohol dospieť k inému názoru. Zo samotného videozáznamu jednoznačne vyplýva, že poškodený nemal a ani nemohol mať žiaden záujem na eskalovaní napätia, nakoľko nekládol absolútne žiaden odpor a to zrejme jednak v dôsledku požitého alkoholu, ale zrejme aj v dôsledku fyzického útoku, útočníka to však neodradilo od pokračovania v útoku.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok prvostupňového súdu a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

Na podklade takto podaných odvolaní odvolací súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k nasledovným záverom.

Krajský súd v prvom rade poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu tvoria jeden celok (I. ÚS 141/04) a v zmysle tohto právneho názoru krajský súd tak v stručnosti poukazuje na zistený skutkový stav a na právny rozbor a právny záver okresného súdu.

Ako je to z písomných dôvodov odvolania podaného zo strany prokurátora zrejmé, prokurátor sa nestotožňuje s ustálenou právnou kvalifikáciou konania obžalovaného ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a je toho názoru, že v prípade pripustenia dôkazu - nahrávky iným nestotožneným svedkom, ktorý považuje za zákonný, by si súd mohol urobiť lepší celkový obraz o priebehu skutkových okolností, ktoré by v spojení s ďalšími dôkazmi, najmä znaleckým posudkom mohli viesť k inej hmotnoprávnej kvalifikácii konania obžalovaného, konkrétne k právnej kvalifikácii v zmysle podanej obžaloby ako zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 13. 10. 2020 je zrejmé, že pred prehratím videozáznamu o priebehu skutku podľa § 270 ods. 1, 2 Tr. por. vznesla obhajoba námietku k zákonnosti zabezpečenia tohto dôkazu, predovšetkým z dôvodu, že nie je zrejmé, kto uvedený záznam vyhotovil, či s ním niekto manipuloval, eventuálne ho neupravoval. Uvedenú námietku však krajský súd vyhodnotil ako všeobecnú bez uvedenia konkrétnych dôvodov, ktoré by namietanú nahrávku, resp. jej autenticitu spochybňovali.

Vo vzťahu k zákonnosti, či zákonnej možnosti použitia súkromných nahrávok ako dôkazu v trestnom konaní považuje krajský súd za potrebné uviesť, že ide o problematiku, ktorá doposiaľ nebola riešená žiadnym samostatným zákonom a podľa vedomostí krajského súdu ani oficiálnou judikatúrou, či zjednocujúcim stanoviskom Najvyššieho súdu SR.

Vo všeobecnosti z hľadiska možného využitia súkromných nahrávok inej osoby v trestnom konaní možno uviesť, že ako všeobecné pravidlo musí platiť neprípustnosť získavania dôkazov zo strany súkromnej osoby za porušenia ustanovenia § 11 a 12 Občianskeho zákonníka, t. j. vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo obrazovozvukových záznamov inej osoby bez jej súhlasu, napríklad utajovaným spôsobom. Je neprijateľné, aby súkromná osoba cielene porušovala uvedené ustanovenie Občianskeho zákonníka tým, že to robí z dôvodu možného získania informácie, ktorá by mohla byť použiteľná niekedy v blízkej, či vzdialenej budúcnosti v trestnom, či inom konaní.

Na strane druhej však treba, podľa názoru krajského súdu zdôrazniť aj to, že absolútny zákaz použitia súkromných nahrávok pre dôkazné účely neplatí a existujú výnimky, ktoré môžu takéto zásahy za určitých konkrétnych podmienok odôvodniť. Môže sa tak stať vtedy, ak z okolností vyhotovenia súkromnej nahrávky bez rozumných pochybností vyplýva, že bola vyhotovená za takých okolností, pri ktorých išlo o realizáciu výkonu práva zo strany osoby, ktorá nahrávku vyhotovila. Oprávnený výkon práva spôsobuje taký stav, že vyhotovenie súkromnej nahrávky nie je porušením zákona, ale práve naopak, právom predpokladaným konaním a keďže pôjde o postup v súlade so zákonom, nejde o dôkaz nezákonný a tým pádom ho bude možné vykonať v trestnom konaní a prípadne na ňom založiť odsúdenie obžalovaného.

Do kategórie zásahu do práva na súkromie zo strany súkromných osôb, ktorý bude v súlade s právom možno, podľa názoru krajského súdu, zaradiť svojpomoc v zmysle § 6 Občianskeho zákonníka, analogické použitie ustanovenia § 85 ods. 2 Tr. por. tak, ako na to poukázal prokurátor a s čím sa krajský súd v danom prípade stotožňuje, dodatočný súhlas nahrávanej osoby, prípadne tiež situácia, keď páchatel nahrával svoju obeť.

Pokiaľ ide o analogické použitie ustanovenia § 85 ods. 2 Tr. por., na ktoré poukázal aj prokurátor, podľa tohto ustanovenia môže ktokoľvek obmedziť osobnú slobodu inej osoby, ktorá bola pristihnutá pri trestnom čine alebo bezprostredne po ňom, ak je to potrebné na zistenie jej totožnosti, zabránenie v úteku, zabezpečenie dôkazov alebo zabránenie ďalšiemu páchaniu trestnej činnosti.

Z dôvodu nutnosti zabezpečenia dôkazov o osobe možného páchatela trestného činu a jeho totožnosti možno, podľa názoru krajského súdu, toto ustanovenie analogicky použiť aj na prípady, pri ktorých príde k spáchaniu trestného činu. Niet pochyb, že môže ísť aj o prípad tak, ako je to v predmetnej trestnej veci, pri ktorom fyzická osoba nahrá na mobilný telefón celý priebeh trestného činu spočívajúci vo fyzickom útoku páchatela na poškodeného.

Aj v takomto prípade síce ide o konanie, ktoré je formálne v rozpore s ustanovením § 12 Občianskeho zákonníka, avšak zároveň ide o konanie, ktoré sa materiálne blíži zadržaniu podozrivej osoby zo strany inej osoby, t. j. ide o konanie obdobné tomuto inštitútu a preto dôkazy takto získané sú v trestnom konaní prípustné, nakoľko ide o oprávnený výkon práva v zmysle § 85 ods. 2 Tr. por.

V súlade s názorom prokurátora krajský súd uvádza, že pokiaľ totiž ustanovenie § 85 ods. 2 Tr. por. umožňuje obmedzenie osobnej slobody podozrivej osoby, potom sa celkom určite ani podľa názoru krajského súdu zákonu neprieči ani také konanie, ktorým príde k chyteniu podozrivej osoby, či k obrazovozvukovému zdokumentovaniu priebehu trestného činu, čo je menej závažnejší zásah voči podozrivej osobe ako je obmedzenie osobnej slobody, navyše je aj menej nebezpečný pre osobu, ktorá záznam vyhotovuje. K uvedenej analógii využitia § 85 Tr. por. je vhodné uviesť, že analógia v trestnom práve procesnom je prípustná a navyše v danom prípade ani nejde o analógiu v neprospech

podozrivého, ktorá by zasahovala do jeho práv viac, než je umožnený zásah do osobnej slobody podozrivej osoby v zmysle § 85 ods. 2 Tr. por.

V zmysle vyššie uvedených úvah preto krajský súd vychádzajúc z dokazovania v predmetnej trestnej veci a ustálenia skutkového stavu aj na základe iných dôkazov, než je samotný záznam priebehu skutku dospel k záveru, že v danom konkrétnom prípade bolo možné predmetný záznam vykonať ako dôkaz, čo v konečnom dôsledku krajský súd vykonal sám postupom podľa § 326 ods. 5 Tr. por. a § 270 ods. 2 Tr. por.

Je však potrebné zdôrazniť, že krajský súd k záveru o možnosti vykonania tohto záznamu ako dôkazu dospel z toho dôvodu, že nemal pochybnosti za danej konkrétnej dôkaznej situácie o tom, že záznam je autentický, resp. že s ním nebolo žiadnym spôsobom manipulované, eventuálne, že by bol tento záznam akýmkoľvek spôsobom upravovaný.

V nadväznosti na vyššie uvedené je však zároveň potrebné uviesť, že úvaha okresného súdu (a to aj napriek tomu, že sa s ňou krajský súd v tejto konkrétnej trestnej veci nestotožnil) bola vo všeobecnosti racionálna a to z toho dôvodu, že za inej dôkaznej situácie, ktorá by akýmkoľvek spôsobom spochybňovala priebeh skutkového deja, by zrejme nebolo možné argumentáciu okresného súdu neakceptovať.

Preto považuje krajský súd záverom k uvedenej problematike uviesť, že vhodnejším postupom zo strany orgánov prípravného konania (využívajúc predmetnú trestnú vec) by bolo stotožniť osobu, ktorá záznam vyhotovila, túto osobu vypočuť jednak k samotnému záznamu a jednak ako svedka skutku, keďže celkom zjavne išlo o osobu, ktorá sa na mieste činu nachádzala, čím by boli vylúčené akékoľvek pochybnosti o pôvode, či úplnosti záznamu v prípade, ak by obžalovaný namietal napríklad neúplnosť záznamu, čo sa v danom prípade nestalo.

Pokiaľ ide o samotný záznam, ktorý krajský súd prebral za prítomnosti procesných strán na verejnom zasadnutí, aj po jeho vykonaní a vyhodnotení nemal krajský súd žiadne pochybnosti o úplnosti, správnosti a zákonnosti ustálenia skutkového stavu a aj právnej kvalifikácie konania obžalovaného vo výroku napadnutého rozsudku okresným súdom.

Zo záznamu mal krajský súd preukázané, že útok obžalovaného kopnutím, ktorý možno považovať za najzávažnejšiu časť jeho konania nesmeroval priamo na hlavu poškodeného. Išlo o kopnutie popod telo poškodeného, ktorým zasiahol aj hlavu poškodeného, z čoho však a to ani po úzkom vyhodnotení tohto záznamu so závermi vykonaného znaleckého dokazovania nemožno vyvodiť úmysel obžalovaného spôsobiť poškodenému ťažkú ujmu na zdraví. V tomto smere krajský súd aj po vykonaní tohto dôkazu v celom rozsahu poukazuje na kvalifikované, výstižné, až vyčerpávajúce odôvodnenie ustálenej právnej kvalifikácie zo strany okresného súdu.

Rovnako dôsledne sa okresný súd vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku s osobou obžalovaného a všetkými otázkami majúcimi význam z hľadiska určenia druhu trestu a jeho výmery, vrátane uložených primeraných obmedzení a povinností.

V súlade so zásadami pre ukládanie trestov zákonným spôsobom zohľadnil poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l/ Tr. zák., t. j. zohľadnil jeho priznanie sa a oľutovanie spáchanie trestnej činnosti a priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zák., t. j. spáchanie viacerých trestných činov a skutočnosť, že už bol za trestný čin odsúdený. Riadnym zákonným postupom pri prevažujúcom pomere priťažujúcich okolností v zmysle § 38 ods. 4 Tr. zák. zvýšil dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu a trest ukladal v rámci takto zvýšenej trestnej sadzby. Takto uložený trest považuje aj krajský súd za zákonný a spravodlivý, zohľadňujúci tak predchádzajúci život obžalovaného, ako aj samotný spôsob spáchania skutku a spĺňajúci všetky kritériá z hľadiska tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

Osobe obžalovaného a okolnostiam, za ktorých bol skutok spáchaný zodpovedajú aj uložené, obžalovaným namietané, primerané obmedzenia a povinnosti, čo v konečnom dôsledku okresný súd taktiež kvalifikovane zdôvodnil.

Zhodnotiac osobu obžalovaného a spôsob spáchania skutku je aj krajský súd toho názoru, že obžalovaným navrhovaný peňažný trest by v danom prípade nesplnil svoj účel.

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol v zmysle výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.